

νονται αποδόλονται σκοπόν, να ἐμφυσησώσιν εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἰταλοπαίδων ἀντιπάθειαν καὶ περιφρόνησιν πρὸς τὴν Γαλλίαν καὶ ἀσβεστον πόθον ἀνακτισέως τῶν ὑπ' αὐτῆς κατεχομένων τμημάτων ἰταλικῆς χώρας, τῆς Κορσικῆς ὅπλ. τῆς Νικοσίας καὶ τῆς Σαβοΐας. Πρὸς τοῦτο τὸ συνθέστατον καὶ ἐγκριμένον πρὸς χρῆσιν τῶν σχολείων ἀναγνωσμάτων εἶνε τὸ ἐν ἔτει 1879 ἐκδοθὲν «Ἀπανθίσμα ἐκ τῶν σκέψεων τοῦ Γιοβέρτι». Ὡς ἀπόγευμα τοῦ πνεύματος τὸ ὁποῖον ἐπεκράτησε περὶ τὴν ἐκλογὴν τῶν «Σκέψεων» τοῦ κλεινοῦ φιλοσόφου ἰκανὰ νομίζομεν τὰ κατωτέρω ἐκ τοῦ «Ἀπανθίσματος» ἀποσπάσματα. (παρ. 111-112)

**

«Περὶ τῆς διανοητικῆς ἀξίας τῶν Γάλλων ἐπεκράτησεν ἀπὸ ἱκανοῦ χρόνου ἐν Ἑυρώπῃ καὶ ἰδίως ἐν Ἰταλίᾳ πάντῃ ἀνυπόστατος γνώμη, τοῦτο δὲ ἐκ τῆς ἐπιδείντητος δι' ἧς καθόρθωσαν οὐτὴν νὰ οἰκειοποιηθῶσι πᾶσας τὼν ξένων ἔθνων τὰς ἰδέας καὶ ἐφευρέσεις, ἐπιθέσαντες ἐπ' αὐτῶν τὴν σφραγίδα τῆς γαλλικῆς ἐπιπολαιότητος, ὅπως ὑποτιθῶσι γαλλικαί. Συντέλεσε δὲ καὶ ἡ διδασκίς τῆς πνευματικῆς αὐτῶν γλώσσης τῆς ἐντελὸς στερουμένης δυνάμεως καὶ ἁρμονίας. Πρῶτον καθίκον πιντὸς Ἰταλοῦ εἶνε ὡ ἀπαλλαχθῆ ἀπὸ τῆς τοιαύτης προλήψεως».

**

«Ὁ Ναπολέων πρέπει νὰ θεωρῆται ὡς Ἰταλός, διότι ἡ Κορσικὴ ἀνίκη πνευματικῆς καὶ γεωγραφικῆς εἰς τὴν Ἰταλίαν, πολιτικῆς δὲ οὐδέποτε ἠνέθη μετὰ τῆς Γαλλίας ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ κατακλισμοῦ μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς γεννήσεως τοῦ Ναπολέοντος. Κορσικανὸς δὲ ἀξιώματις καταγενομένος ἐκ Τοσκανικῆς οἰκονομίας εἶνε τὸς μόνον Γάλλος, ὅσον καὶ Ἰνδὸς γεννηθεὶς ἐν Περουβίᾳ ἢ ἐν Μεξικῷ κατὰ τὸ ἔτος τῆς κατακτίσεως τῶν χωρῶν τούτων ὑπὸ τοῦ Κορτέζ καὶ τοῦ Πιζάρου πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς Ἰσπανός. Μόνον οἱ Παρισιοὶ δύνανται νὰ πιστεύωσι Γάλλον τὸν Ναπολέοντα ἐκ τῆς οἰσσεως καὶ τῆς κενοδοξίας ἐκείνης, ἥτις αἱ τὴν αὐτὴν νὰ ὀνομάζωσι τὴν Μεσογείον γαλλικὴν ἡμυνην».

**

«Πρῶτος ὁ Ἀλφίερς, ὁ μέγιστος ἀνὴρ τῶν ποιητῶν, ἀλλὰ βεβαίως τῶν πατριωτῶν εἶχε τὸ θάρρος νὰ βροντοφωνήσῃ τὴν μεγάλαν ταύτην ἀλήθειαν: «Ὅτι οἱ Ἰταλοὶ ἐκ τῆς φύσεως, τοῦ χαρακτῆρος, τοῦ πνεύματος, τῆς ἱστορίας καὶ τῆς ἀναμνήσεως τῆς παρελθούσης δόξης καὶ τῶν ἔθνικων δυστυχισμάτων πρέπει νὰ ᾔναι ἀσπονδοὶ ἐχθροὶ τῆς Γαλλίας».

**

«Ἡ ματαιοφροσύνη θυγάτηρ τῆς ἐπιπολαιότητος εἶνε τὸ χαρακτηριστικὸν ἐλάττωμα τῶν ἰσπανικῶν πλασματῶν, τῶν γυναικῶν, τῶν παιδίων καὶ τῶν Γάλλων».

**

«Οἱ πρόγονοι ἡμῶν Ρωμαῖοι ἤξισαν καὶ κατάρθωσαν νὰ γείνωσι κοσμοκράτορες. Ἀλλ' ὅποια διαφορὰ μετὰ τῶν καὶ τῶν Γάλλων περὶ τὴν ἐκλογὴν τῶν πρὸς τοῦτο μέσων καὶ τὴν διάρκειαν τῶν κατακτίσεων! Οἱ μὲν Ρωμαῖοι συνεβίβον νὰ ἐνεργώσιν, οἱ δὲ Γάλλοι μόνον νὰ καυχώμενοι. Οὗτοι εἶναι οἱ πρῶτοι ψεύσται τοῦ κόσμου, ἡ δὲ ἀκαταμέτρητος αὐτῶν οἴσις καθιστὰ αὐτοὺς γελοίους».

Τοιαῦτ' εἶναι ἡ ἐκ τῶν ἔργων τοῦ Γιοβέρτι συλλογὴ καὶ τὸ αὐτὸ ἐπεκράτησε πνεῦμα κατὰ τὴν σύνταξιν τῶν ἄλλων σχολικῶν Ἀνθολογιῶν (Florilegio). Τοιαῦτα καὶ τὰ ἀλφαριθμητικά καὶ ἀναγνωσμάτια τὰ περιέχοντα καὶ πατριωτικὰ ἄσματα ἀποστηθίζοντα ὑπὸ τῶν μαθητῶν. Ἐν αὐτοῖς διατρέποντες τὰ τοῦ Φιλικάδα, τὸ γνωστὸν καὶ παρ' ἡμῶν ἐξ ἀπομυμνέως τοῦ Ἀλ. Σούτσου ἐν τῷ Περιπλανώμεν ἔν φ:

«Ὡς ἴδουν Ἰταλία δαγώτερον ὥραία ἢ πλειότερον ἀνδρεία κτλ.»

καὶ τὸ πολὺκροτον ἄλλο περὶ τῶν Γαλιτικῶν ὁρδῶν, «αἵτινες ἐπὶ τοὺς ἵππους των εἰς τὸ αἰμοδαφὲς ρεῖθρον τοῦ Πάδου». Ἐκαστὸν δὲ

ἄσμα συνοδεύεται ὑπὸ σημειώσεως καταλλήλου πρὸς κορυφῶσιν τοῦ ἀντιγαλλικοῦ φρονήματος τῶν παιδαρίων οὐδὲ λησμονεῖται βεβαίως ἡ φοβερὰ ἀρὰ τοῦ Λεοπάρδου: «O Francia seelerata e nera» Μαῦρη καὶ κακοῦργος Γαλλία! Ἐπειδὴ δὲ πλὴν τῆς ἀναγνώσεως διδασκονται ἐν τοῖς δημοτικοῖς σχολείοις ἱστορία καὶ γεωγραφία, ἐλήθη φροντὶς ὅπως τὰ στοιχειώδη ἱστορικὰ καὶ γεωγραφικὰ βιβλία ὡς καὶ οἱ συνοδεύοντες ταῦτα χάρται συντελῶσι πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπόν. Ἐκ τούτων διδασκονται τὰ παιδία. «ὅτι ἡ Σαβοΐα ἡ κομτεία τῆς Νικαίας καὶ ἡ Κορσικὴ εἶναι κλάσματα τοῦ ἰταλικοῦ ἐδάφους, τὸ γεννησάντος τοὺς μεγίστους τῆς οἰκουμένης ἀνδρας, τὸν Ἰούλιον Καίσαρα, τὸν Δάντεν, τὸν Γαλιλαῖον. τὸν Κολόμβον, τὸν Βουοναρόττιν καὶ τὸν Βοναπάρτην».

Ἐν δὲ τοῖς στρατιωτικῶς σχολείοις διδασκονται ἡ ἱστορία τοῦ καθηγῆτος Μαρσέλλιν, ἐν ἣ πλὴν πλείστον ἄλλων ὁμοίων περιπολῶν ἀναγινώσκοντες καὶ τὰς ἐξῆς: «Ἀπὸ πολλοῦ προεβλέπετο ἡ κατὰ τὴν τῆς Γαλλίας καὶ ἡ ἐπικράτησις τῶν Γερμανῶν εἰς πάντα τὰ ἔργα τοῦ πολιτισμοῦ. Μέγα εὐθύνημα ὑπῆρξε δι' ἡμᾶς ἡ ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τῆς γαλλικῆς ἐπιδράσεως καὶ ἡ στενὴ ἐνωσις μετὰ τῆς Γερμανίας, τῆς προεξαρχούσης τῆς ἐπιστημονικῆς μορφώσεως τῷ δεκάτῳ ἐννιάτῳ αἰῶνος». Καὶ κατωτέρω: «Εἰς τὴν Γερμανίαν ὀφείλομεν εὐγνωμοσύνην διὰ δύο μεγάλα εὐεργετήματα. Αὐτὴν ἀπέδωκεν ἡμῖν τὴν Ρώμην καὶ εἴ μὴ ἄλλων εὐεργετήσεων ἡμᾶς συντηρήσασα τὴν δύναμιν τῆς ὀχληρᾶς Γαλλίας, τῆς ὁποίας ἠθροβήθημεν πόσον πικρὰ καὶ ταπεινωτικὴ εἶναι ἡ κηδεμονία. Προτιμώτεροι εἶναι οἱ ἀπέχοντες λύκοι γείτονες σκύλων ἀρπάζοντες καὶ γυναισίνων (Canis rapaces e bianti)».

Τοιοῦτος εἶναι ὁ ἐν Ἰταλίᾳ κατὰ τῆς γείτονος αὐτῆς πόλεμος διὰ τοῦ σχολείου καὶ ὁμοῦς πύρινον ὁ διεξαγόμενος ὑπὸ τῶν ἄλλων κρατῶν καὶ ἐκείνων πρὸς τοὺς ὁποίους προβλέπουσιν ὅτι πιθανόν εἶνε ἡμέραν τινὰ νὰ συμπλακώσιν. Πανταχοῦ δὲ διδασκαλὸς παρηγγέλλῃ νὰ προδιαβῇ τοὺς μελλόντας ἀγωνιστὰς ἐγκεντρίων τὴν πατριωτικὴν ἀντιπάθειαν καὶ ἐν τῇ αὐτῇ θεωρεῖται ἀποτελεσματικώτερον τοῦ τῶν δημοσιουργῶν, οἵτινες μόνον ἐπιπόλαιον καὶ ἐφήμερον πατριωτικὸν φανατισμὸν δύνανται νὰ ἐμπνεύσωσιν, ἐνῷ πολλὰ μονιμώτεροι εἶναι καὶ διατελείονται τῆς νεορᾶς ηλικίας αἱ ἐντυπώσεις. Ὁ τοιοῦτος ἐνοφθαλμισμὸς μίσους δὲν εἶναι βεβαίως ἔργον φιλόδηλων καὶ χριστιανικόν. Οὔτε τὸν ἐπιδρομίζομεν, οὔτε τολῶμεν νὰ τὸν συστήσωμεν, ἀπ' ἐναντίας μάλιστα θὰ ἐκλινόμεν μάλλον νὰ συγχρώπομεν τὰς ἐλληνικὰς κυβερνήσεις, ὅτι οὐδέποτε ἐσκέψθησαν νὰ καλλιεργήσωσι τὸ μικρόβιον τοῦ φυλετικοῦ μίσους ἐν τῇ ψυχῇ τῶν ἐλλήνων παιδίων. Ἀφ' ἐτέρου ὅμως ἔχοντες ὑπ' ὄψιν ὅτι τὰ ἄλλα ἔθνη ἐθεώρησαν τὴν καλλιέργειαν ταύτην ὡς ἀναγκαῖον συμπλήρωμα τῆς γενικῆς στρατολογίας, ὅτι οὐ μόνον πολιτικοὶ ἄνδρες, ἀλλὰ καὶ φιλόσοφοι οἱ οἱ Φίχτιος καὶ ὁ Γιοβέρτι συνιστοῦσιν αὐτὴν ὡς πατριωτικὸν καθίκον καὶ πρὸ πάντων τῶν τοιούτων ὅλων μετατρέχονται κατακόρυως κατὰ τοῦ ἐλλήνισμου τὰ ἀντίηλα παρὰ τὸν Αἰμὸν ἔθνη, δὲν τολῶμεν ν' ἀποφαιθώμεν ὅτι πάντες οὗτοι ἔχουσιν ἀδικον καὶ ὁδὸς περιττὴν θὰ ᾔτο ν' ἀντιτάξωμεν καὶ ἡμεῖς τοιούτων εἰς τοὺς ἐπιχειροῦντας νὰ ἐκδομολογήσωσι τὸν Μέγαν Ἀλέξανδρον καὶ τὸν Σταυρεῖτην.

ΕΜΜ. ΡΟΥΓΑΝΗΣ

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Τὸ παιδίον τὸ ὅποιον πρὸ δέκα ἐτῶν ἐπὶ ὁδὸν εἰς μίαν πειρατικὴν λέμβον διὰ νὰ φύγῃ πρὸ τῶν ἀγνωστων μέλλον, ἐπιστρέφει σήμερον καλλιτέχνῃ, κίπτεῖ ὑπὸ βάρους δαφνῶν. Προσπαθεῖ νὰ μὴ παραστήσῃ πρὸ ὀλίγου ὁ Ἀποστόλου τί αἰσθάνεται: εὐρισκόμενος αἰφνιδίως ὑπὸ τῶν φῶς τῶν Ἀθηνῶν. Ἀλλὰ δὲν τὸ κατάρθων. Δι' αὐτὸν οἱ Ἀθῆναι εἶνε ὡς πέλις ἐκταρεῖσα. Πρὸ δέκα ἐτῶν ἦτο ἄλλῃ, ἐντελὴς ἄλλῃ. Σήμερον εἰς τὰ ἄμματα τοῦ ἐπανερχομένου τέκνου τῶν Ἀθηνῶν, πρᾶσινοβόλον κηπὸν, ἀνοίγονται λεωφόροι κατὰ φωτοί, ἀστράπτουν λευκότητες οἰκοδομικῶν καλλιτεχνισμάτων. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ κενότερα καὶ εἰς τὰ ἡμιτέτερα βεζυμματα τοῦ ἀστεως, ἡ ψυχὴ τοῦ καλλιτέχνου εὐρίσκει καλ-

λας τὸ ὅποιον μόνον ὁ νοσταλγὸν τὴν γενέθλιον γῆν δύναται νὰ ἀπολαύσῃ. Τὴν ὥραν ἐκείνην κατὰ τὴν ὅποιαν μὴ περιέγραφε τί αἰσθάνεται βλέπων πάλιν τὰς Ἀθήνας ὁ Ἀποστόλου, δὲν ἦτο δι' ἐμὲ καλλιτέχνῃς τῆς φωνῆς. Ἦτο καλλιτέχνῃς τῶν χρωμάτων. Ἦτο ζωγράφος χύμιν χρώματα ἐπὶ τῶν Ἀθηνῶν.

— Ἀ τί εἶνε ἐκεῖνος ὁ κηπὸς τοῦ Ζαππεῖου ποὺ περιβάλλει τὰς στήλας τοῦ Ὀλυμπίου Διός.

Δι' ἐμὲ ὁ κηπὸς τοῦ Ζαππεῖου, ἦτο ὁ γνωστός κηπὸς εἰς τὸν ὅποιον βυθίζω τοὺς περιπάτους καὶ τὰς σκέψεις μου ἐπὶ σείραν ἐτῶν. Ἀλλὰ μετὰ τοὺς θύμους τοῦ Ἀποστόλου τὸν ἐπισκεψάμεν τὴν ἐπομένην καὶ μὴ ἐξῆν ἐντελὴς νέος, μὴ ἐξῆν ὡς ἀναβλαστήσας ἀπὸ τῆς ἀγάπης τὸ νοσταλγισμὸς καλλιτέχνου. Τί νὰ ᾔσθην ἄρα γε ἐταν διήλθε στενὰ καὶ συνείκας τῆς Νεαπόλεως, σώζοντα ἀκμήν ἀπὸ τῆς φωνῆς του, ἀπλάστου ἀκμήν φωνῆς, διαλαλοῦσης τὸ ἡμετέρον μέλλον; Βεβαίως πολλὰ πράγματα θὰ ἤλλαξαν ἐκεῖ. Πολλὰ παρὰ τὰ πρὶν τὰ ὅποια ἐτραγουδοῦν, δὲν ὑπάρχουν πλέον. Τὰ στενὰ τὰ ἑστία προσέδιδον εὐδύλινον εἰς τὴν νυκτερινὴν καντάδαν, ἔχουν ἤδη πλατυνθῇ καὶ ἐγέναν περὶ ὁδοὶ ἀνοήτους, τῶν εἰς τὴν συγκοινωνίαν. Τὰ γαστρίματα ὕψωσαν εἰς μέγαρα. Μορφαί ἐξηφανίσθησαν. Μορφαὶ ἀνέκυαν νέαι. Οὐδὲ αἱ ἐυθρόστομοι περιπότοι τῶν γονέων ἀστυνομικῶν κλητῶν ἐργάζονται πλέον νὰ συλλάβουν τὴν διαταρᾶσαν τὴν τάξιν τραγουδοῦσιν καὶ νὰ τοὺς ὁρᾶσιν τὴν κιβάν. Ὅλα ἐβλάστησαν καὶ σήμερον ἐπιστρέφον τὸ ἐνὰ μετὰ τὸ ἄλλο ἐκ τῆς λήθης, καλούμενα ἀπὸ τὴν ἀμνησίαν τοῦ καλλιτέχνου.

Ἦτο ἐν μίῳ φίλῳ τὸν παλαιόν, δταν τὸν εἶδον τὴν πρῶτην ἐσπέραν τῆς ἀριστείας του. Μοῦ συνέστησεν ἕνα, ἄλλοτε συνταγοδοῦσιν τῷ.

— Ἦτο ἔσχατος τενόρος ὁ κύριος—εἶπε.

— Καὶ τῶρα δὲν εἶνε;

— Ὅχι πλέον! Τώρα ἡ φωνὴ τοῦ ἔσχατος μεταξὺ καὶ βαρυτονίου καὶ μπάσου. Τί μεταβολαί! Ὅταν ἤκουσα πῶς ἐθυμώσετο ἐκεῖνος τενόρος κατ' ἑξῆς βαρυτονίου, μὴ ἐξῆν πῶς μεταβλήθησαν οἱ αἱ Ἀθῆναι. Τοῦ ἔλενα πρὸ ὁδοῦ αὐτῶν νὰ πάμε μαζὺ εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἀλλὰ δὲν ἤθελες.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ ὑπερήτης ἔφερον εἰς τὸν καλλιτέχνῃ ἐν ἐπισκεπτήριον. Τὸ ἐκείντα καὶ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν μειδιῶν.

Εἰς τὸ ἐπισκεπτήριον ἀνέγνωσε τὸ ἄσμα ἐνὶ παλαιῷ συνταγοδοῦσιν του, ὁνειροπόλου τότε νεοῦ καλλιτέχνου, ὁ ὅποιος ἔγραφε.

— Ἀγαπήτέ μου.

Καλὸς μὲς ἤλθε. Ἐγὼ γένετα μακρὰ καὶ ἀσπρε τριχὲς. Εἶμαι καὶ... ἑμπερος».

— Ἐμπερος! Ἐφ' ὅπως μεγαλῶν καὶ Ἀποστόλου. Δὲν ἦτο καλὸν δύσκολον νὰ εἰσῶσι εἰς τὴν μεγαλῶν τοῦ καλλιτέχνου. Ἦνῶτα τί ᾔσθην ὅταν ἐβλῆκα τὸν ἄνθρωπον ὅπως καὶ αἰσού.

Αἰσού, μία αἰγλή χρυσοῦ μὴ δέκοις τῆς σκέψεως. Ἦτο κατὰ τὴν σκέψιν, ὁποῖον τὸν ἐλλήνων τῆς Ὀδῆς πρὸς τὸν ὕψωνον. Τὸ δὲ ἦτο χρυσοῦ δὲν ἔχει καμμίαν σημασίαν. Ἀλλ' εἶδον ἐπὶ τὸ στεφάνον ἐκεῖνον λυμῶνα τὸν ἐπὶ τὸν χρυσοῦ τὸν ἐθνικὸν ἀσθματισμὸν. Εἶδα τὴν ψυχὴν τῆς ἔξω. Ἑλλάδος ἀναπαύσασαν τὰς ἰδέας πῶς ἐγένετο εἰς αὐτὴν ἡ ἐλληνικὴ φωνὴ ἑλλήνων ὕψωνον. Καὶ τότε μὴ παρουσιάσῃ τὸ ὕψωνον οὐρὴ πλέον ἐν τῷ μεγαλῶν τῆς τέχνης, ἀλλ' ἐν τῷ μεγαλῶν τῆς ἐθνικῆς προσωπικότητος. Μοῦ παρουσιάσῃ ὡς εἰς ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, οἱ ὅποιοι εἶτε Κροῖσοι εἶνε εἶτε καλλιτέχναι τοῦ χρωστήρος, τῆς σμίλης, τῆς φωνῆς, διαλαλοῦν εἰς τὴν ζώνην τῆς ἐλληνικῆς φυλῆς. Ἐκ τῶν ἐλλήνων ἐκείνων, οἱ ὅποιοι εἰς τοὺς ἔξω ὁμογενεῖς, καὶ εἰς αὐτοὺς ἀκμήν τοὺς ἐν μίῳ τῶν ἐμπορικῶν σπικίων ληρμηνεύσαντας τὴν γλῶσσαν καὶ τὸν ἐθνισμὸν, ὑπενομιζοῦν ὅτι ὑπάρχει μία ὥρα καὶ μεγάλη Ἑλλάς.

Αὐτὴ εἶνε ὁ καλλιτέχνῃς τὸν ὅποιον φιλοξενώμεν. Δὲν εἶνε ὅτι ἡμᾶς ὁ περίφημος ἐκτελεστὴς τῶν μελωδιῶν. Δὲν εἶνε ὁ περίφημος ὕψωνος. Εἶνε ὁ φίλῳ ἐν τῇ ζῇ εἰς μεγάλην φωνὴν τὸ μέγα ἐλληνικὸν ἄσμα. Καὶ ἐν ἐνωρί-ζομεν νὰ ἐκμεταλλευθῶμεν τοὺς μεταλλεύοντας λέρμηνες, τὰ καλλιτεχνικὰ τάλαντα, τὰ πνεύματα τὰ ὅποια χάνονται εἰς τὴν ἀσφύξιν αὐτοῦ τοῦ τόπου, ὅς ὑπῆρχον πολὺ περισσότεροι διαλαλῆται τῆς ἐλληνικῆς ζωῆς εἰς τὸν κέρμεν.

Ὁ χρονογράφος.

ΑΝΑ ΤΗΝ ΒΑΛΚΑΝΙΚΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗΝ

Μία πολεμικὴ ἀποζημιώσις.—Πᾶς ἐπιτυχῆς ἡ Ρωσία.—Ὁ Πόργος τῆς Βουλγαρίας.—Ἡ Ρωσία εἰς τὸ Αἰγαῖον.—Ἡ στάσις τῆς Ἀγγλίας.

Ὡς γνωστὸν καὶ διὰ πολλοὺς λόγους, τὰ οἰκονομικὰ τῆς Τουρκίας χωλίζονται πάντοτε πρὸς μεγάλην χάρην τῆς Ρωσίας, διότι αὐτὴ κυρίως ἐπωφελεῖται τῆς τοιαύτης καταστάσεως. Ὅποταν ἡ Πύλη ἀπορρίψῃ καμμίαν ἀπαρδέκτον καὶ βραδέως αἰτησιν τῆς Ρωσίας καὶ εἰναι γνωστὸν ὅτι αἱ τοιαύται αἰτήσεις συχνότατα ἐνσκήπτουσιν ἐν Κωνσταντινουπόλει, τότε ἡ Ρωσία ἐνθυμεῖται ὅτι ἔχει λαμβάνειν χρήματα ἐκ τῆς πολεμικῆς ἀποζημιώσεως καὶ πᾶσαν αὐτὴν ἐντόνον διακονίαν ἀπαιτοῦσα ὅπως ἐν ἐλατρίῳ χρονίῳ διακρίνεται τῇ μετρηθῇ ὀρισμένον ποσόν. Ἀλλὰ καὶ ὅποταν ἡ Τουρκία προτίθεται τὴν ἐξαγορὰν πολεμικῶν εἰδῶν καὶ πάλιν ἡ